

Publicerad 2014-08-15 21:42 av TheTodd

En liten historia om att fina en bit av sig själv på en plats där man varit tusen gånger förut.

En svensk jakt på den amerikanska drömmen

Man behöver kanske inte gå i psykoterapi eller träffa en andlig vägledare för att lista ut vem man är. Under alla lagar av sega skämt och jakt på bekräftelse måste det finnas något mer. Kanske är det så att upptäckten av sig själv gör man på en plats där man varit tusen gånger förut. Kanske är det så att det bara är en fråga om hur man paketerar det.

Det var dagen efter 4th of July i San Diego. En nationaldagsfylla som övergått i något mer. Som det kan bli när man är ung, snabb och med hormoner som en ungtjur så hade jag råkat följa med en snärtig madame för kvällen.

Vi behöver inte gå in på detaljer, men när jag vaknade upp påföljande morgon var jag desorienterad. Heltäckningsmattan i rummet skvallrade om att jag inte var hemma i lägenheten i Sverige. Den tryckande hettan likaså. Jag var kvar i Kalifornien. Den saken var säker, men inte i det hotellet jag hade bokat. Hon låg kvar bredvid mig. Vacker var hon. Här fanns inget att skämmas för. Efteråt väntade att visa Facebook-profilen för polare och efter följande high-fives. Grabbigt och segt, men en rutin som tyvärr hör till kutymen. Torrheten i munnen var däremot påträngande. Jag vacklade ut i köket på jakt efter vatten, intet anande om att min amerikanska dröm väntande ute i köket.

Jag hittade ett gult plastglas i det ena köksskåpet. Orkade inte bry mig om det klorinfyllda kaliforniska vattnet skulle göra min bakismage ännu risigare. Med en duns slog jag mig ner i den skrangliga plaststolen vid köksbordet. Precis när jag hade börjat undra vart livet var på väg egentligen kom han in i köket från rummet bredvid.

Han hette Dean och madamens rumskompis. Våra ögon möttes en kort stund innan han brast ut i brett leende. Efter att vi hade hälsat frågade han mig:

-Hungover bro?

Efter att jag bekräftat denna skarpa observation så gick dean fram till kylskåpet. Från kylen plockade han fram ett sexpack Coors Light och en påse Dorrito-chips. Med en smäll som kunde sänkt en noshörning slängde han detta framför mig och tittade mig stint i ögonen och sa: "Welcome to America!"

Jag blev tagen. Genorositeten och enkelheten blev för mycket att ta in. Här var saker och ting inte komplicerade, Var du bakis skulle du dricka bira och kaka chips. Inte massa bakiskurer och seg söndags-tv som hemma i Sverige. Var lycklig i stunden helt enkelt. Jag öppnade bärsen samtidigt som Dean gick ut ur rummet. Han lämnade mig tårögd. Tårögd för att jag äntligen hade funnit kärnan i min amerikanska dröm.

Den drömmen är att när du är sänkt och utslagen, av vilken anledning det nu må vara, så finns det alltid en väg ut. Lösningen på livets problem kanske inte alltid är öl och chips, men jag lärde mig då att det ibland kan finnas en snabb lösning som gör livet lite lättare i stunden. En "quick fix" som jänkarna säger. Och den

lösningen behöver ibland bara vara en kall Coors Light, Dorrito-chips och en väntande Kaliforniensol
alldeles utanför fönstret.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TheTodd med Poeter.se id #38689 innehar upphovsrätten